

האם משלמיהמיסים הם כנופיה של גנבים?

בוז לתם-אמת!

סיבה השנייה מעשית ומתחכמת יותר. בארץ הזאת יכול כל אזרח לגנוב ממסיההכנסה — קצת.

מאות אלפי משלמימיסים, וביכללם הר דפוקים ביותר, מרמים איכשהו את מס הכנסה. העובד השכיר, המשלם הון-עתק (יחסית) למס, מקבל מדי-פעם עבודות פוטיות סמויות. העצמאי הדפוק, הגנוק תחת עול המס, לוקח מדי-פעם תשלום בלי קבלה. פקיד-השומה יודע זאת, וכאילו קורץ בעינו, אך האיום בגילוי ההונאה מרחף מעל לראשו.

כאשר שומע משלם-המס הנורמלי שרר צים לגבות מס-אמת, הוא נחרד. אין הוא חושב על המיליארדים שייגבו מאלי ההון השחור, ושתודות להם ניתן יהיה להוריד את שיעורי-המס שלו באלי לירות לשנה. הוא חושב רק על 200 הלירות שהוא-עצמו גב מן המס בשנה האחרונה. זהו מיכוד מכונס ביותר.

דן בראמון טען, באחד מספריו, ששיטה זו היא מזימה אפלה של השילטון, שהפך את הציבור כולו לנופייית-פושעים, אשר חבריה קשורים זה בזה בכרית-גנבים. כל אחד יכול לרמות קצת — ולכן מנן כל אחד על איני ההון שחור, השודרים את המדינה.

צי ינקן יגיד כאן שתגובה זו של הציבור גובעת מחוכמת-חיים עמוקה. משלם-המס הנורמלי פשוט אינו מאמין שהשידטון יוריד את המס שלו, גם אם יזרמו לאוצר המדי יארדים של ההון השחור. ימצאו שימוש גם לזה וגם לאלה.

אין זו דעה מופרכת. ממציא חוק פאר קינסון, הפרופסור נורתקוט פארקינסון, המציא חוק שני, האומר שההוצאות של כל ממשלה גדולת אוטומטית עם ריבוי הכנסותיה, וכי אין גבול לביזבוז הממי שלתי, כל עוד יש במה לממן אותה.

אין ספק שממשלת ישראל יכולה להוציא בנקל עוד עשרה מיליארד לירות לשנה על העסקת פונקצינורים מיפלגתיים וסי פוק טובות-הנאה לבעליה-השררה. גביית מס-אמת אינה מובילה בהכרח להורדת מס-העושי, המוטל על המונייהשכירים. אם כן, לשם מה להתאמץ? למה לוותר על הגניבות הקטנות?

הו היגיון ציני, ויש בו פירצה מסוי כנת. ההיגיון האמיתי הוא זה:

כאשר השילטון מעוניין בטיפוח הכלי-כלה השחורה, לא ייגבה מס-אמת, אלא אחרי שהמוני משלמיהמיסים יתקוממו נגד השילטון.

לא יהיה שום שינוי, וכל הרפורמי מות תישארנה בגרר, "רפורמות", אלא אחרי ניצחון משלמיהמיסים ההגונים במערכה של מרי אזרחי.

אם לא יהיה מרי כזה, תתמוטט המדינה במקדם או במאוחר. סרטן הכלכלה השחורה, יהרוס את כוח-ההתנגדות שלה מבפנים. מדינה שהיא מיקרה-סעד ביני לאומי אינה יכולה להיות עצמאית, ואינה יכולה לקיים כוח-מגן סביר.

לכן, הריסת הכלכלה השחורה היא חובה לאומית לא פחות מן אשר חובה אזרחית. המאבק הוא להגנת המדינה לא פחות מאשר לתועלתו האישית של כל אחד.

גד אמיתות פשוטות אלה מופעלת מדייום מערכת כבירה של שטיפת-מח. חלק ניכר מכלייהתיקשורת במדינה שייכים לכלכלה השחורה, ורבים מן העיי תונאים דומים לשאר האזרחים. גם הם חולמים על קאריירה בכלכלה השחורה.

ולראייה: גורלו של דו"ח נאדל, גורל ההצעות של יצחק מן, במציאות זו, מן שמורים את גם המיזחמה נגד הכלכלה השחורה, הוא טיפש.

חוששני שאני טיפש כזה. כי אני מתכוון לעשות זאת.

הוא רוצה לעלות על הבריקאדות? לא. לגמרי לא.

סיפרתי על תוכניתי לחיסול הכלכלה השחורה לידיד פוליטי, וביקשתי את עצמו לגבי פירסומה. "יש לי עצה טובה בש" בילך", השיב. "עזוב את זה! זאת התאבי דות פוליטית."

אישיות ציבורית אחרת, שי הצעתי לה לשתף עימי פעולה בי עניין זה, נכחל: "השתגעת? אל תגע בזה! אפילו השכירים העשוי קים ביותר אינם רוצים לחסל את הכלכלה השחורה!"

רקתי את העניין וגיליתי שבעלי-שיחי צודקים בהחלט.

גם מי שמשדמ מס-אמת עד לפרוטתו האחרונה, מתנגד לכך שי-

אנשויהצמרת שויכים לעילית הי הרשה של החברה הישראלית, זו שבמרכזה עומדת האצוזה הררשה של ההון השחור. הם שותפים ל שאיפותיה, ולמושגיה.

הפקיד הבכיר של היום הוא מנהל המפעל השחור מחר. הפרופסור עשוי להיות בנו של מיליונר השאי. הפוליטיקאי הוא אורחו בנסיעותיו בח"ל, וקיבל ממנו "הלוואה" לבניית הווילה שלו.

ל זה ברור למדי. התעלומה האמיי תית נמצאת במקום אחר.

היא נוגעת ליחסם של העובד הי שכיר והעצמאי הקטן לעניין זה.

משכורתו של השכיר דומה לאותן חבוי לות-שי שהיינו שולחים איש לרעהו בלי דותנו. חתן יוסי-ההולדת היה מקבל חבילה

רגע זה מתגלגלים בארץ מיליארדים של לירות "שחורות". הם מתרבים כמו שפנים — מדי-שנה מצמיחים מילי-ארדים אלה מיליארדים חדשים.

ליכאורה מסכימים כל הכלכלנים שזהו סרטן, האוכל את גוף המדינה מבפנים. המחמירים טוענים — כמו ברוך נאדל — כי הכלכלה השחורה היא האויבת העיי קרית של המדינה.

אך איש אינו עושה דבר כדי לחסלה. או כדי למנוע לפחות את המשך צמיחתה. היחס הישראלי כלפי הכלכלה השחורה הוא יחסם האמריקאים אל מזוגיה-האוור, עישי אימרתו של מארק טוויין: "הכל מתלוננים עיני, אך איש אינו עושה דבר לתיקונן!"

שבועות האחרונים ניסיתי, ברוב תמימותי, לחבר תוכנית-פעולה מע שית לחיסול הכסף השחור.

התייעצתי עם מומחים, בדקתי הצעות, אספתי חוות-ידעת של כלכלנים. נדהמתי. נדהמתי, מפני שהסתבר לי כי זהו מיבצע קד.

אין כל בעייה. אם רוצים לחסל את הכלכלה השחורה, ניתן לעשות זאת. אפי שר לעצב שיטה של גביית-מס, שלא תאפי שר כימעט שום העלמה, ובוודאי לא בסכומים גדולים. אפשר לאתר את הכסף השחור, ולחשפו. אפשר להכריח את אלי ההון השחור לחזור אל הכלכלה הלבנה.

לשם כך יש צורך בככה מיבצעים מע שיים, בצעדים כלכליים ומישפטיים מסויי-מים, וכמה החלטות בדרגים העליונים. קודם-כל: למנות קומיסאר עדי יון לחיסול הכלכלה השחורה, לי צייד אותו בכל הסמכויות הדרוי שות, דאפשר לו להקים צוות מיורי חד ולהתקין את התקנות הדרוי שות.

הייתי מוכן לקבל את הגיב הזה.

אחרי שהגעתי למסקנות אלה, גברה מבוכתי.

אינני כלכלן. אני רחוק מלהיות אישי מיקצוע בשטח זה.

כל מה שידוע לי, ידוע בוודאי בצורה הרבה יותר מקיפה וברורה לראשי האוצר.

אם אני יכול לחבר תוכנית כזאת, תוך כמה שבועות — אין ספק שכלכלני הממר שלה מחזיקים בתכונות יעילות פימאה. אם כן, מדוע אין הממשלה פרי עת?

כל הפוליטיקאים האלה, המדברים השכם והערב על מצבה הנורא של המדינה במצור, והמוכנים להדק את חגורתו של הילד האחרון בשכונת-יעוני — מדוע אינם יומים מיבצע כזה?

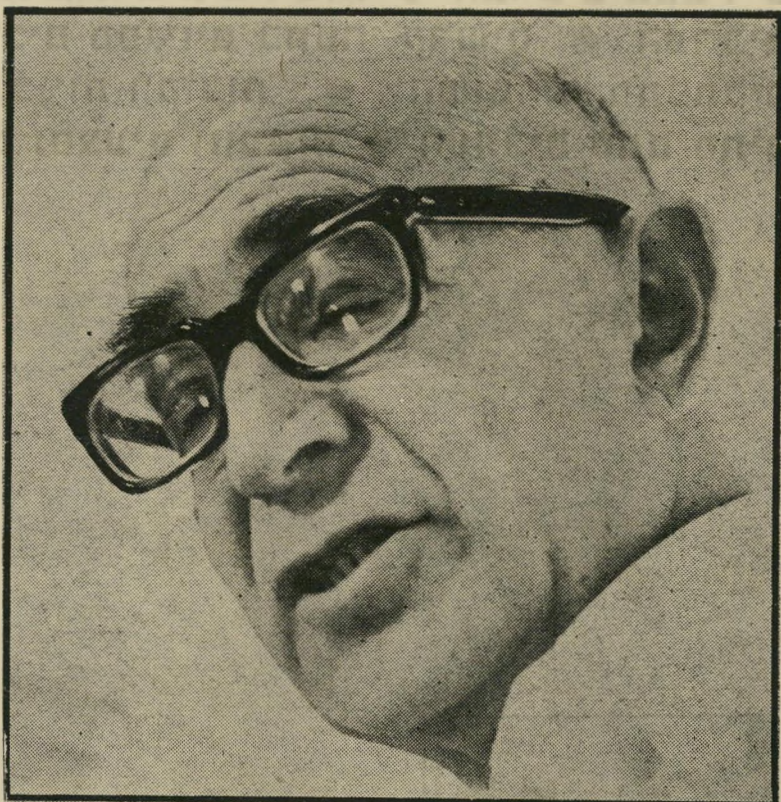
כל הפרופסורים המלומדים, האצמי-רצים לעזרת הממשלה כדי ליעץ לה איך לנהל את הכלכלה — מדוע אינם מיעצים לה בעניין זה?

תיתכן רק תשובה אחת: מפני שאיש מהם אינו מעוניין בכך.

הפוליטיקאים השולטים במדינה ובאר פוויצה קשורים כשרים הדוקים עם אלי ההון השחור. הכלכלה השחורה מממנת אותם ואת מיפלגותיהם. משליכה להם פירורים ומוכנה לספק להם גיובים.

ההסתדרות, המייצגת כביכול את הש כירים, היא עצמה איל-כלכלה כביר, בעלת מיפעלים אדירים, והיא משולבת כלי-כולה במציאות הכלכלית הקיימת. כפי שהראתה פרשת רכטר, קשורים מיפעלי ההסתדרות במקדי הכלכלה השחורה באלפי חוטים.

הפוליטיקאים, הפרופסורים הי פיקחים, איני המננננים המיפלגתי תיים, הפקידות הכבירה ושאר

יהושע רבינוביץ: עצימת עיניים כמדיניות לאומית

יתבעו מס-אמת מן המיליונרים. — זוהי תופעה פסיכולוגית מורה ביותר. מה מקורה?

נדמה לי שהגורם היסודי הוא פסיכולוגי: התיקוניה.

גם המיסכן הדפוק ביותר בשכונת-הי תיקוה מקוה, שיבוא יום וגם הוא יצטרף אל חוגי הכלכלה השחורה.

זוהי המהדורה הישראלית של המיתוס האמריקאי אדות, המיליונר שהתחיל את דרכו כמוכר-עיתונים. כל אביון בשכונת הקטמנים, כל מיקרה-סעד בוואדי-סאליב, יכול להגיע ביום מן הימים אל העושר והאשר.

אין? אין איש בארץ המאמין שאפשר להתעשר מעבודה הגונה. הדרך היחידה לעושר היא לעשות עסקים מבלי לשלם עליהם מס.

מי שבא לחסל את הכלכלה הי שחורה, כאילו בא לחסום את הי דרך האחת הזאת. הוא רוצה את התיקוניה. הוא אויב העם.

ענקית, מבטיחה ומושכת. הוא היה פותח את העטיפה בידיים רועדות מרוב צפייה, ומצא בה חבילה שנייה, קטנה יותר, ובתוכה חבילה קטנה עוד יותר. עטיפה אחר עטיפה הייתה נושרת, ולבסוף היה מתגלה שי פערט והסר-ערך.

השכיר מקבל משכורת ברוטו מרשימה. אחרי נשירת מס-ההכנסה, הביטוח הלאומי ושאר ניוויים, נשאר נטו כלשהו.

ההכנסה "הפנויה" האמיתית שלו, זו שבה הוא רוכש דברים במחירם האמיתי, היא זעירה.

כאשר שכיר כזה שומע על אנשים במדינה הצוברים מיליונים ואינם משלמים מס כלל, על מנהלי עסקים המרוויחים הכנסה אישית של מאות אלפים המצטריים על משכורת של 2000 ל"י לחודש, על בעלי חנויות-עליים שיש להם הכנסה נקייה של רבע מיליון לשנה, על רופאים העושים חצי מיליון מתחת לשולחן, וכי וכי — איך הוא מגיב? תאם הוא "רואה אדום"? תאם עולה לו הדם לראשו? תאם חמתו בוערת בו? תאם